



Diyaspora-Türk

YALÇIN DİKER
yalcin@rogers.com

Çıktık Açık Alınla

Kanada'ya göçeli bu ay tam 10 yıl oluyor.

Gelirken, bir gidelim görelim de beş on yıl kalır döneriz diye düşünüyorduk. Meğer bekâra karı boşamak kolaymış. Gelirken de, geldikten sonra da kimileri destekledi, kimileri eleştirdi.

Destekleyenlerin ortak noktası, "bu memleket yaşanır olmaktan çıktı, git kendini ve aileni kurtar bari" merkezliyen, eleştirilerin ekseninde "senin gibi bir yurtseverin başka ülkelerde ne işi var?" şeklindeydi. Benim de kendi kendime burada ne işim var diye sorduğum oldu. Ama elbette memleketin yaşanır olmaktan çıktığını düşünmedim.

Gelirken de inancım oydu, şimdi de odur ki, vatana hizmet için de, hıyanet için de vatan topraklarında olmak şart değildir.

Kaldı ki yaşamak, mutlu olmak, iyi bir insan, iyi bir ebeveyn olmak için, vatana hizmet de tek kıstas değildir.

Ama tabii biz ana kucağında da, asker ocağında da memleket sevdasıyla yoğrulduk. Sabalara kadar uyumayıp çalıştığımız da oldu, denizin ortasında titreyerek denizden şehitlerimizi topladığımız da. Her yurtsever gibi biz de vatan için ölmeye de hazırız, öldürmeye de.

O yüzden ince eledik sık dokuduk, hesabımızı kitabımızı yaparken hem eğrisini doğrusunu değerlendirdik hem de kendimize ve tarihe karşı sorumluluklarımızı.

Sonra da buraya göçtük.

Gelirken biliyorduk ki Türkiye'nin baş ağrıları arasında dış ülkelerde yaşayan bazı diasporaların yarattıkları baskı ve olumsuz etki vardı. Oysa güçlü bir Türk Diasporası bu melanetle çok daha etkin mücadele edebilirdi. Çivi çiviye söker diye düşünüyorduk. Haklıydık.

Geldik gördük ki, "dışarı" sadece Türkiye düşmanı diasporaların değil, Atatürk devrimlerinin ortadan kaldırılması, laik Türk imajının değiştirilmesi için de kullanılan bir ortama dönüşmüş.

Bu ortamda yapılması gereken toplumsal etkinliklerin içinde bulunmak, elini taşın altına sokmak ve biraz da buralarda uykusuz kalmaktı.

Geçtiğimiz on yılda kişisel engellerimiz elverdiği ölçüde bu doğrultuda çalıştık. Çok uykusuz geceler geçirdiğimiz oldu. Sırtımızda masalar sandalyeler taşıdık, ağrıyan kolumuzla yağmur altında pankartlar astık, 24 Nisan'da Parlamento önünde gösteriler düzenledik, cebimizden paralar harcayarak toplum için seyahatler yaptık, gazetemize haber toplamaya, köşemizde aklımız erdiğince topluma yol göstermeye çalıştık. Çağdaş Türkiye'nin temsilcileri olduk.

Geldiğimizde Ottawa'da yaşayan Türklerin haberleşmeleri için gereken ortak bir haberleşme sistemi yoktu. Ottawa Türklerine ait bir web sayfası yoktu. Türk Sanat Müziği Korosu yoktu. Tiyatrosu yoktu. Yerel Türk sanatçılarının senede bir de olsa eserlerini sergileyebileceği bir ortam yoktu. Dernek çalışmalarına yeterli katılım yoktu. Yönetimde yeni yüzler yoktu.

Ottava Türk toplumuna hizmet etmiş büyüklerimiz hatırlanıyordu.

Şehit Askeri Ateşe Atilla Altıkat anılmıyordu.

Ottava Türk toplumu dini esaslara dayalı bir cemaatin kucağına doğru kaymaktaydı.

Sivil toplum örgütlerinin temsilcileri ile devletin resmi temsilcileri arasında kara kediler dolanıyordu.

Bu işe gönül veren arkadaşlarımızla birlikte el ele verdik. Birilerinin ardından dedikodu yapmak, katılanları yemeklerden kovmak, insanları kızdırıp küstürüp başka örgütlere yönlendirmek yerine, herkesin önünü açarak, kıyısında köşesinde oturanların ayaklarına giderek, aramıza davet ederek, katılımcı, şeffaf ve dürüst bir şekilde topluma hizmet etmeye çabaladık.

Elimizden bu kadarı geldi. Bizden sonra kimi noktalara geri gidildi, kimi yapılanlara sahip çıkıldı. Sahip çıkanların da, sahipsiz bırakanların hemen hepsinin ortak noktası, biraz da bizim yüzümüzden o mevkilerde olmalarıydı.

Elbette yapılanlar yeterli değildi. Bu bir ekip işiydi ve ekipler değişse bile daha da iyilerini yapmak mümkündü. Ama gün geldi kişisel sorunlarımıza yenik düştük, gün geldi kişilerin nasırlarına bastık, olmadı.

Olsaydı, belki de şimdi Türk Gecelerinde 1000 kişinin katıldığı yemekler yenilecek, Ottawa Türk Kültür Merkezi kurulacak, kimseyi dışlamayan ve Türkiye'nin çağdaş yüzünü, derin kültürel mirasını yansıtan Türk Festivalleri gelenekselleşecekti...

Bir ileri iki geri, alalım 'küffar' dan eski yerleri (!)

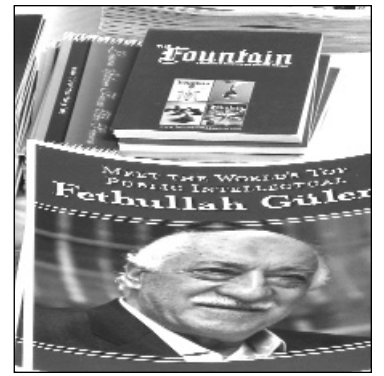
1. sayfadan devam.

Öte yandan bazı kişilerin zorlamasıyla Atatürk resmi asılarak belirli kesimlere göz kırılırken, anlı şanlı Türk Festival adlı panayırarda Arapça ezan okundu, Kanada halkı 'imana çağrıldı'. Ancak Kanadalıların pek ilgi göstermedikleri panayırarda daha çok Türkler ilgi gösterdi. Bu arada gözü yaşlı Fethullah Gülen'in kitapları, Gülen grubunun dergileri sergilendi, Fethullahçılarının kendilerinden olmadığını savladığı Samanyolu Televizyonu'nun eski program yapımcılarından Türk basın-yayının gözde prensi Tuncay Güney boy gösterdi, kendilerinden olmadığını savlayan abileriyle fotoğraflar çekti.

Geçen yıllarda, üniversitede Türk kültürü dersleri veren Kanadalı bir öğretim görevlisi, Arap Festivali'ne Türklerin katılması



üzerine şaşkınlığını belirtmiş, 'ben derslerimde Türk kültürünün özgün olduğunu, Arap kültürüyle ilgisinin olmadığını her derste yinelerken, şimdi ben öğrencilerime ne diyeceğim' diye tepki göstermişti. Gözlemciler, 'iyi ki Kanadalılar Arapça ezan okunan bu Fetocu panayır-lara ilgi göstermiyorlar, yoksa halimiz nic' olurdu' diye görüş belirttiler.



'Türk festival' panayırlarında sıkmabaşlı moderin kızların elinden Türk kahveler dağıtdı, Fethullah Gülen'in kitapları sergilendi.. Fotoğraflar: Tarık Karışlı.



Ottava'daki Emlak Satış Temsilciniz

Bilge Yöndem

Cep Tel.: 613 265-7059

Büro Tel.: 613 828-8010

byondem@rogers.com



Ottava'da emlak alımında, satımında, kiralınmasında
size yardımcı olacak, en yakın satış temsilcisi